

Amnistia! Llibertat!

El President i els Consellers de la Generalitat ja han estat traslladats als penals. Se'ls ha dividit: uns, a Cartagena; els altres, a Puerto de Santa María. Se'ls aplica amb tot rigor el reglament com si fossin criminals vulgars.

No ho esmentem com a queixa, nosaltres no ens queixem, però ens ho repetirem cada dia per a atresorar més odi contra els que vexen als nostres homes i pel sol fet d'ésser nostres i haver estat lleials amb Catalunya.

Per això mateix Catalunya ha de maldar fins a arrancar-los de les urpes dels escarsellers. Amb ells i amb tots els presos el nostre poble té un deure sagrat. No pot ressucitar els morts ni els afusellats, no pot retornar el membre amputat ni refer l'entranya malmesa del ferit amb mala sort, però pot retornar a la seva llar, ha de retornar a la seva llar els que encara estan a la presó, els que els tribunals envien als presidis i tots aquells que més sortosos —sort relativa— viuen a l'exili.

Els homes del 6 d'octubre no eren una partida que en un cop d'audàcia prova fortuna. No; era tot un poble. Tot un poble que feia tres anys i mig que amb un acte de ciutadania havia fet la Revolució més disciplinada i més generosa que s'ha vist en la Història.

L'excés de generositat el perdé. L'emoció del triomf li feu creure sempre vençuts als qui durant segles l'havien oprimit i sense contemplacions, amb tota crueltat li havien fet sentir el pes del seu poder, perquè l'opressió i la crueltat era per ells font de benestar material, mitjà del qual es servien per a explotar el poble. Però els que s'ocultaren els primers dies de la victòria, en assegurar-se que res no els passaria, eixiren dels seus caus i a poc a poc emmetzinaren les fonts de la Revolució. Pervertiren amb afalacs i mentides la part més misèria i menys conscient del poble i s'opoderaren de la direcció de l'Estat.

Quan el Poble se n'adonà era tard. No tingué altra camí davant seu que la insurrecció per a retornar la República al punt inicial. L'acte de violència que no calgué el 14 d'abril del 1931, fou necessari el 6 d'octubre del 1934.

I fou vençut. Fou vençut, també, pel seu excés de confiança: no s'havia preparat suficientment per a la nova investida. Cregué haver creat organismes que serien fidels a la República i aquests organismes fallaren perquè abans

no seleccionà els capitosts. Confia en que la seva voluntat seguiria essent sobirana en els destins de l'Estat, i havia negligit els mitjans d'imposar-la. Després de la desfeta el triomfador fa sentir amb tota la duresa el pes de la seva victòria.

Però precisament el gallejar del victoriós, la inclemència, la crueltat del victoriós, ha desvetllat les ànimes que s'endormiscaren el 19 de novembre del 1933; ha tret les benes dels ulls dels qui en aquella data cregueren en les paraules dels miserables que volen continuar la mentalitat i procediments monàrquics.

Tortures a Astúries, tortures a Catalunya, les presons de l'Estat plenes de gent, homes afusellats sense altra raó que el desig de venjança, presidis que es van omplint de defensors del Poble, multituds que s'exilien fugint de la persecució despietada; sense llibertat Catalunya, sense llibertats, també, els ciutadans espanyols, les injustícies socials que la República esmenava a poc a poc — massa a poc a poc, aquest és el seu defecte— tornen amb més braó que mai per a desesperança dels oprimits. Com a compensació un atac constant a la caixa de l'Estat, de la Generalitat, dels municipis; amb rossinyols i palanquetes els radicals, amb contractes, subvencions, gratificacions, indemnitzacions la Ceda, els agraris, la Lliga. Heus ací el panorama del govern de dretes.

Cal treure del presidi els condemnats i de les presons els que esperen judici i retornar de l'exili els que pogueren escapar de les grapes dels botxins. Amb ells retornarà al Poble les llibertats i la justícia.

Però només una nova victòria popular com la del 12 d'abril pot deslliurar-los i deslliurar-nos a tots. S'assolirà d'una manera planera o amb violència. Poc importen ara els mitjans per a aconseguir-la. El que importa és que després es recordi la tragèdia actual; que tots aprenguem a defensar de nou les llibertats, i amb l'escarment, si convé, es prescindeixi de generositats i d'actituds elegants. Repetim-nos en tot moment que l'amor no defensa prou bé les coses, que cal també la intervenció de l'odi. Amb l'ajut de l'odi la pròxima vegada defensarem amb més eficàcia la nostra voluntat.

Ara aboquem tota aquesta voluntat en la tasca d'alliberar els presos. El nostre mot d'ordre és ara: AMNISTIA! LLIBERTAT!

Cotitzeu pro-presos i exiliats polítics. Feu cotitzar

